

pakje photo's, welke hij juist vanmorgen uit Marseille ontvangen had.

Obscene nuditeiten waren het, in allerlei houdingen als fotografische „kunst" aangeprezen in een humoristisch Fransch weekblad.

Soms bezat hij een heele verzameling van die dingen, welke hem de geheime genietingen van zijn zinnenleven gaven, en overal vandaan liet hij ze komen; uit Parijs, uit Berlijn, uit Rome, tot zelfs uit Rio Janeiro en Buenos Ayres toe, met altijd bij het ontvangen een stille angst, dat Simon of juffrouw Lurkus zouden vragen of vermoeden, wat er toch in die pakjes zat.

Na eenigen tijd, als zijn vrees voor ontdekking sterker werd dan het bezitgenot, want het moois was er meestal na enkele dagen al afgekeken, verbrandde hij alles weer of vernielde de foto's met een scherp radeermes, maakte er ook wel een pakje van, dat hij, bezwaard met een steen, dan heimelijk in 't kanaal wierp.

Tot het verlangen naar een nieuwe prikkeling hem weer tot bestellen bracht en hij aangetekende brieven en postwissels zond naar de adressen, in de lokkende advertenties genoemd, waarna hij in koortsig verlangen en bijna ziekelijke spanning de zendingen weer verbeidde.

Soms bleven die dan geheel uit, terwijl er ook meermalen als eenig gevolg een brief kwam, waarin om meer geld werd gevraagd, waarna nog veel piquanter dingen zouden gezonden worden, dan in de advertentie waren beloofd, en ondanks de eigen listigheid en het toch eigenlijk volkomen doorzien van de oplichterstruc gaf hij dan meermalen aan zoo'n verzoek gevolg, zond geld, in zinnelijkheid blind verlost door het beloofde.

Tot een meer soliede adres hem dan weer eens waar zond voor zijn geld.

Hij schoof een photo in de stereoscoop en keek.

Zooals hij daar zat, de peezege hals kaal en lang uit den wijden kraag van de sjamberloek, het scherpe gele gezicht met de sluike witte haren als dunne veertjes op een vogelschedel, loerend naar beneden, had hij iets van een roofvogel, een gier, die begeerig staart op de prooi, welke zijn gekromde klauwen omsluiten.

Plotseling schrok hij op; er was op de kamerdeur getikt; haastig wierp hij wat papieren over de photo's, riep dan gemelijk en schorrig: „Ja!"

Het was Laurien, die naar de kachel kwam kijken.

Jan's gemelijkheid was dadelijk voorbij, hij had de komst van Lurkus gevreesd.

Laurien deed rustig haar werk, rakelde met het haakje wat asch weg van den rooster, wierp ruischend nieuwe antraciet uit den meegebrachten drager op den vuurgloed.

Jan had zich nu half omgewend, beloerde haar bewegingen; dan, als ze weer heen wilde gaan, sprak hij wat schorrig: